

Anarki på Svalegangen

Af Uffe Normand

OVERRASKELSE:

Spot er stedet, hvor du kan se og lytte til en kvindelig sangerinde med fuldskæg

Svalegangens flotte gamle varieteteater-bygning i Rosenkrantzgade stiller i år for første gang sin scene til rådighed for Spot Festivalen. Debutten var lagt i hænderne på one-woman-orkesteret Heidi Mortenson, og det skulle vise sig at være et underligt, men også ok, overraskende og medrivende valg. En af Spot Festivalens styrker er, at den byder på en række kunstnere, man end ikke aner eksisterer. I hvert fald kendte jeg inden i går klokken 17 ikke andet til Heidi Mortenson end det, Spot skriver i sit program:

- Uden større opmærksomhed i Danmark har Berlin-bosatte Heidi Mortenson gemmen fem år spillet sig gennem Europas elektroniske scener. Med sin unikke tomboytonica og electrocsoul er hun eksponent for et eksperimenterende og anarkistisk udtryk, hvor energisk dynamik blandes med alskens elektronisk isenkram.

Og lad mig da bare være ærlig og sige, at det havde næppe fået mig til koncert, hvis det ikke havde været for det faktum, at tonerne fra Heidi Mortenson samtidig var dem, der skulle få Svalegangen til at træde i rækken af Spot-spillesteder.

Når sådan noget sker, ja, så er avisen der naturligvis. Endda i så god tid, at jeg og fotografen er blandt de første, der dukker op i den gamle teatersal, hvis gulv til Spot-lejligheden er ryddet for stole og bænkerækker, så der er plads 460 stående koncertgæster. Så mange er vi langt fra, da lyset bliver dæmpet og konferencier Kristian Svenningsen går på scenen for at præsentere Heidi Mortenson, der oprindeligt er fra Esbjerg, men som nu med Berlin som base pendler rundt mellem Europas metropoler for at spille sin musik. Jeg har gennem årene været til mange koncerter - og gik og troede, at jeg allerede havde set det meste. Det her har jeg dog ikke tidligere oplevet. Her tænker jeg ikke på scenen, som blot har et mikrofonstativ og et bord med en sort dug stående. Ej heller, at der på bordet står en computer, et mini-keyboard og et antal elektroniske bokse, som er forbundet med hinanden i en større spaghetti-ret af ledninger. Næh, overraskelsen kommer, da Heidi Mortenson går på scenen - sminket med sjældnen - og, vil jeg mene, ikke speciel klædelig - fuldskægs-makeup. Dav, siger hun, og så går hun i gang. Elektronikken leverer musikken, som hun synger til, og indimellem griber hun det lille keyboard eller en af boksene og spiller med.

Sangene er melodiske og baseret på beats, mens en krøllet mur af elektrostøj blander sig med hendes stemme, som hun ikke er bange for at give fuld power, imens hun energisk bevæger sig rundt på scenen. Dertil kommer fine harmonier, rytmiske tvists og sprøde lydcollager. Én person på scenen kan blive en stillestående oplevelse at se på, men jeg skal da lige love for, at Heidi Mortenson gør, hvad hun kan for at holde det visuelle i gang. Rå og dynamisk. Først ryger jakken, så ryger blusen (hun har en undertrøje på indenunder) og i et enkelt nummer ryger bukserne ned om hælene på hende. I andre numre springer hun ud til publikum, så vi kan låne keyboardet og bidrage til soloen. Snart ifører hun sig en regnfrakke, hun gemmer sig i, eller sætter sig på scenekanten. I et helt syvende nummer sampler hun sin egen stemme og får en sang ud af det. Hun slutter sin koncert med at uddele stjernekastere til publikum og selv iføre sig en tigermaske i plys. Heidi Mortenson udsendte selv sin debut-cd "Wired Stuff" sidste år. Det er en titel, der passer. Heidi Mortenson er gjort af et underligt stof.

